

Ráno po včerejšku

Antonín Drlík

Když se Franz K. jednou ráno probudil z nepokojných snů, shledal, že je broke. Jedna kapsa prázdná, druhá vysypaná... zbývala už jen ta náprsní. Sáhl do ní a v ruce se mu zaskvěl posmrkaný kapesník. Hlavou mu probleskla vzpomínka na včerejší večer, a ještě než si ji pořádně stačil uvědomit, zmizela navěky v nenávratnu. K. vymrštil ruce do vzduchu, jako by mohl vzpomínku zachytit v dlaních, ale chytil prd. Z poetických myšlenek ho vytrhlo odporné zakručení z jeho břicha. Vstal a dílem toužebně, dílem zoufale vtrhl do špajzu. Za dveřmi na něj civěly prázdné police a břicho mu znovu poslalo hlasitou zprávu, že chce snídat, ALE HNED! „Ach, nein!“ (Překládá se...) „Ich muß also...“ (Hotovo! Pro zobrazení překladu stiskněte Enter. *Enter stisknut.*) „Ach ne, takže se musím stavit za Maxem, to je má jediná naděje.“

Mezitím, co si bral kabát, se mu hlavou rojily otázky ohledně předešlého dne. Ze včerejška si K. pamatoval němlich jediné. Bylo již po soumraku a ulci spoře osvětlovaly obloukovky. V potemnělém dvoře se zničehonic rozžehlo světlo a ze tmy vykoul gigantický a bestiálně krvelačný jorkšířský teriér s velkým zahnutým tesákem vyčuhujícím z tlamy. Franz leknutím poskočil a... *Tady, ausgerechnet v té nejzajímavější chvíli, vzpomínka končí. :(*

Vrtalo mu to v hlavě a bylo to k nevydržení. Jako kdyby se mu až kamsi do pia mater zakousávala německá ruční vrtačka před pár lety zesnulého Wilhelma Feina. Ten pocit ale fakt fajn nebyl. Kdyby si jen mohl nasadit ochrannou helmu, kterou svým pojištěncům doporučoval nosit, což mnoha z nich zachránilo život a jeho Dělnické úrazové pojišťovně pro Království české šetřilo nemalé finanční prostředky. Nebo to nebyl on, kdo tuto ochrannou helmu vynalezl? Už se ani sám nerozpomínal... „Ach, má hlava!“ zasténal a vyrazil ze dveří na Mikulášskou třídu, probouzející se do nového dne.

12 °C. Polojasno až slunečno. Lehký SSV vánek nasycený ranním oparem od Vltavy. Mokré, od pohledu velmi kluzké kostky na předpolí nového mostu Svatopluka Čecha se leskly v jitřním... Bim, křach, Franz se rozmázl jak dlouhý, tak široký na chodník.

„To mi ten den pěkně začíná!“ ulevil si a s námahou se sbíral z dlažby. Otřel si svůj zamazaný, ještě před chvílí celkem šmrncovní mantl a do oka mu padly koleje vedoucí z mostu směrem na Staré Město. „Kterou elektrikou pojedu? Osmičkou? Ne, ta přeci dnes nejezdí, není neděle. Musím tedy pěšky až na Altstädter Ring (*alternativní překlady: Staroměstský rynek, Staroměstské náměstí, pozn. překl.*), pak mě dráha číslo dvě doveze přímo před Arco.“ Vtom se zarazil. „Na co je mi elektrika, vždyť stejně nemám ani vindru!“ V duchu si zanádal a nohy už ho začaly bolet pomyšlením, že ho čeká ještě kilometr plahočení se s prázdným žaludkem.

Dveře se s lehkým zaskřípáním otevřely (asi jako když omylem šlápnete morčeti na prst u levé zadní nohy) a Franz K. vstoupil do důvěrně známé kavárny. Doufal, že tu najde svého přítele, od kterého si sliboval, že by ho mohl vysvobodit z jeho nelidského utrpení, jež ho od dnešního procitnutí provázelo: krajně nespokojený trávicí trakt. Franz samou radostí poskočil, když zpozoroval, že záchrana jménem Max B. sedí u stolu u okna.

„Dobré ráno, Maxi,“ nadšeně pozdravil a musel se hodně držet, aby se už nepustil do jeho nakousnuté snídaně.

„No, dobré ráno, Franzi, rád tě vidím!“ odpověděl Max a pokynul mu, aby se u něj posadil.

Následující minuty se nesly v radostném duchu, Franz dostal snídani, udělal s ní krátký proces a jeho zažívací systém ho přestal mučit. Mučit ho ale nepřestala nevyřešená záhada včerejšího večera: co měl být ten podivný výjev obrovského jorkšírského teriéra za vraty neznámého dvora? Nebyl si vědom, že by takový dvůr ani takového hafana kdy předtím spatřil. Situaci vysvětlil Maxovi, od kterého očekával, že by mu mohl pomoci vyřešit i tento druhý dnešní problém.

„Jorkšír? Vždyť to je takový malý nóbl psík, jestli se nepletu,“ podivil se Max.

„Já vím, jen popisuji, co jsem viděl,“ hájil se Franz.

„Jsi si jistý, že jsi viděl skutečného psa, a nejen jeho zvětšený stín?“

„I to je možné, pamatuji si jen jeho černou siluetu.“

„Víš co? Netrap se s tím, dnešek má své problémy,“ pokusil se situaci vyřešit Max, „ale teď už musím jet, za čtvrt hodiny mi jede ze Staatsbahnhof vlak.“

Franz pokýval hlavou a začal si navlékat svůj kabát.

Oba vykročili z kavárny, přešli přes ulici a namířili si to směrem ke státnímu nádraží. Byli pár kroků od schůdků do nádražní budovy, když vtom se najednou něco Franzovi zamotalo pod nohy, povyskočil a div, že nezašlápl malého, ale bestiálně a krvelačně vyhlížejícího jorkšírského teriéra s nalomeným ostrým klackem v tlamě.

„Maxi, já ti mám takový pocit, že už jsem toho psíka někde viděl...“